

B. (ΕΣΕ): ΟΙ ΣΕΖΟΝ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Σε ένα ακόμη καλοκαίρι στην Ελλάδα της κρίσης με πολλή-πολλή ζέστη κά-ποιοι βρίσκονται εδώ και αρκετούς μήνες σε νησί, όχι για διακοπές αλλά για να επιβιώσουν. Φαίνεται ότι σε ένα τόπο διάλυσης, με την ανεργία στους νέους να αγγίζει πλέον το 50%, ο τουριστικός κλάδος διατηρεί (έστω και μικρή) δυνατότητα απορρόφησης εργατικού δυναμικού, ειδικά νεανικού. Οι ειδικοί το λένε εδώ και χρόνια: Το μέλλον της Ελλάδας αναγκαστικά περνάει από τον τουρισμό.

Τι κρύβεται πίσω από τη βιτρίνα που βλέπουμε εμείς ως «πελάτες»; Πόσο ειλικρινές είναι αυτό το χαμόγελο με το οποίο μας καλωσορίζουν οι εργαζόμενοι, στο μαγαζί που δουλεύουν; Και τέλος, πόσο κοστολογείται για τα αφεντικά η αξι-οπρέπεια και η ανάγκη για επιβίωση των εργατών;

Πολλοί εργαζόμενοι και κυρίως νεαρής ηλικίας, στην προσπάθειά τους να μαζέψουν λεφτά το καλοκαίρι για να τη βγάλουν τον χειμώνα, δεν κάνουν βέβαια διακοπές· δουλεύουν και υφίστανται καταπάτηση των δικαιωμάτων τους από τα αφεντικά, τα οποία συνηθίζεται να εκμεταλλεύονται σε μεγάλο βαθμό τους εργαζόμενους που πηγαίνουν να δουλέψουν για σεζόν, πιστεύοντας ότι από τη στιγμή που ένας εργαζόμενος δουλεύει γι' αυτούς είναι ουσιαστικά ιδιοκτησία τους και δεν δικαιούται να έχει ιδιωτική ζωή.

Το συχνότερο φαινόμενο εργατικής εκμετάλλευσης που παρατηρείται σε πολλές τουριστικές περιοχές είναι ο εργαζόμενος να είναι δηλωμένος για 8ωρη εργασία 5 ημέρες την εβδομάδα και στο τέλος να καταλήγει να δουλεύει 9ωρα και 10ωρα, 7 ημέρες την εβδομάδα, με τις υπερωρίες (προφανώς) να μην πληρώνονται ποτέ. Συνηθίζεται επίσης τα αφεντικά να καθυστερούν τους μισθούς των εργαζομένων (όταν δίνουν όλους τους μισθούς μαζί στο τέλος) κάτι που σημαίνει ότι ο εργαζόμενος καλείται να επιβιώσει με δικά του έξοδα, όσον καιρό παραμένει στο νησί.

Επίσης θα πρέπει να έχουμε ως δεδομένο ότι τα λεφτά που δίνονται από τα αφεντικά είναι πάντα σχεδόν «μαύρα», ενώ το ωράριο αλλάζει συνεχώς ανάλογα με τις ορέξεις του εργοδότη, χωρίς να ερωτάται ο εργαζόμενος/η.

Πολύ συχνά οι απαιτήσεις των αφεντικών φτάνουν σε εξοργιστικό σημείο, αφού πολλοί από αυτούς απαγορεύουν στους εργαζόμενους ακόμη και να κάθονται εν ώρα εργασίας, να κάνουν διαλείμματα, ενώ έχουν λόγο ακόμη και στο ντύσιμο/στυλ των εργατών, αφού απαιτούν από το προσωπικό τους να μην έχει βαμμένα νύχια, σκουλαρίκια, τατουάζ και άλλα αξεσουάρ που μπορεί να τους κάνουν να χάσουν τους πολύτιμους πελάτες τους.

Ορισμένα αφεντικά τραβάνε το σχοινί ακόμα περισσότερο και θέλουν να έχουν τον απόλυτο έλεγχο. Έχουν πάνω τους το κλειδί της τουαλέτας του μαγαζιού, γιατί όπως λένε οι ίδιοι, οι εργαζόμενοι «λουφάρουν», με πρόφαση την επίσκεψή τους στην τουαλέτα και κάθονται παραπάνω απ' ότι θα έπρεπε. Τέλος, οι εργοδότες δεν διστάζουν σε ορισμένες περιπτώσεις ακόμα και να κόψουν λεφτά από τους μισθούς των εργαζομένων, είτε για παραδειγματισμό είτε έχοντας ως δικαιολογία ότι δεν τηρήθηκαν οι εσωτερικοί «κανόνες» του μαγαζιού (π.χ. οι εργαζόμενοι μιλούσαν πολλή ώρα μεταξύ τους, κάθονταν ενώ αυτό απαγορευόταν κλπ.). Το μόνο πλεονέκτημα που συνήθως απολαμβάνουν όσοι πάνε να δουλέψουν σεζόν, είναι ότι ο εργοδότης τους παρέχει στέγη και τροφή, αλλά κάτι τέτοιο δεν είναι απολύτως θετικό, αφού συνηθίζεται τα δωμάτια στα οποία διαμένουν οι εργαζόμενοι να είναι χαμηλής ποιότητας και να μην έχουν τις βασικές ανέσεις. Πολύ συχνά αναφέρονται περιπτώσεις όπου τα συγκεκριμένα δωμάτια δεν είχαν καν παράθυρα, ήταν πολύ μικρά και μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν αποκλειστικά για ύπνο και τίποτε περισσότερο.

Για να απαντάμε σε αυτές τις εργοδοτικές ασυδοσίες, εμείς οι εργαζόμενοι, ανεξαρτήτως ηλικίας και εθνικότητας, πρέπει να οργανωθούμε δυναμικά στα σωματεία μας, να οξύνουμε τον ταξικό ανταγωνισμό και γνωρίζοντας ότι οι κοινωνίες που οδηγούνται στην εξαθλίωση έχουν την τάση να ξεγεύονται, να διεκδικήσουμε τα δικαιώματά μας μέχρι να πάρουμε ό,τι μας ανήκει.